

Ote Pekka Ervastian kirjeestä sen hetkisel­le Teosofisen Seuran Skandinavian ylisihteer­i Gustav Zanderille 13.10.1896 tapahtuneen ns. Jordankastekokemuksen jälkeen

”Nyt ymmärrän Jeesuksen sanat: ‘tulkaa luokseni te kaikki, jotka olette raskautetut!’ Nyt ymmärrän, että hän todella meidät vapauttaa, jokaisen meistä, olkoon hänellä mitä suruja tai huolia tahansa. Itsestämme meidän vain tulee luopua.” Sen totuuden, jonka näin ja johon nyt uskon, tahdon teille lyhyesti lausua näin: ”Jumala on minun Isäni. Isä minua rakastaa. Tavallisesti joku tai jotkut ihmisetkin minua rakastavat, mutta ei se välttämätöntä ole. Jumala minua rakastaa. Ja Hän rakastaa minua enemmän kuin kukaan ihminen sitä saattaa tehdä. Hänen rakkautensa pitää olla minun elämäni.” Isä on minut maailmaan lähettänyt. Hänen tahdostaan olen tänne tullut. Mikä siis minun tehtäväni on? Ei mikään muu, kuin Isän tahdon täyttäminen. Mutta mikä on Isän tahto, kuinka voin sen tietää? Isä on pannut sen minun sydämeeni, Hän on pannut sen minun järkeeni, Hän on pannut sen minun omaan tuntooni, ja Jeesus, joka oli sen löytänyt, on sen julki lausunut. Se Isän tahto selviää joka ihmiselle, joka ajattelee ja pyrkii totuuteen, sillä koko elämän on Isä niin asettanut, että se koettaa selvittää ihmiselle Hänen tahtonsa. Mutta me saatamme olla toisillemme avuksi neuvomalla toisiamme, niinkuin esim. Jeesus teki, joka täydellisimmin täytti Isän tahdon ja sentähden puhtaimmin on sen julki lausunut. Hänen mukaan siis saatamme Isän tahdon lausua, kun sen yksinkertaisimmin ja selvimmin tahdomme lausua.” Mikä on siis Isän tahto? Hänen tahtonsa on että tunnustan olevani Jumalan poika (Isän lapsi), jonka ainoa velvollisuus on totella Isäänsä. Hänen tahtonsa on, että Jumalan valtakunta perustetaan maan päällä; Jumalan valtakunta on rauha ja ilo ihmisten sydämissä, minun omassa ja muitten. Jumalan näkyväinen valtakunta on siinä, missä kaikki ihmiset ovat veljiä, rakastavat toisiaan ja elävät rauhassa keskenään. Minun tulee olla Jumalan näkyväisen ja näkymättömän valtakunnan omistaja, vaikkei kukaan muu sitä olisi. Minun sydämessäni tulee olla Jumalan valtakunta ja minun tulee niin elää, että ihmiset sen näkevät.” Kuinka saatan tämän Isän tahdon täyttää? Kuinka saatan olla kaikkien ihmisten veli ja elää niin, etten herätä pahennusta, vaan rakkautta?

Itsestäni en mitään taida, mutta Jumala kaiken taitaa, minun tulee olla Hänen välikappaleensa, antaa Hänen toimia kauttani, siis elää niin, että Isä voi toimia kauttani. Siis minun tulee Jeesuksen neuvojen mukaan alottaa tästä: ”Niinkuin hän ja hänen apostolinsa ja ensimmäiset kristityt en saa olla kenenkään herra — sillä yksi on Herra ja Isä, — vaan kaikkien vertainen ja, jos ensimmäinen tahdon olla, kaikkien palvelija. Tämä on mahdollista, jos itse luonnollisella tavalla hankin elatukseni, se on ruumiillisella työllä. Toiseksi en saa tietää mitään pahasta, en tehdä mitään pahaa. Tämä on mahdollinen viiden käskyn avulla: minun tulee elää rauhassa kaikkien kanssa, en koskaan suuttua enkä ketään sanoillani loukata — en mistään syystä, en ‘opettaakseni’, en nuhdellakseni —; minun tulee olla varoillani, etten anna aistillisuudelle perää, en ajatuksissani, en sanoissa, en töissä; minun ei pidä vannoman valaa eikä edes pyhästi lupaamaan mitään tulevaisuuden suhteen, koska se ei ole vallassani, vaan minun tulee tyytyä yksinkertaisesti myöntämään tai kieltämään; minun ei tule asettua pahojen ihmisten tuomariksi — sillä kosto on Herran —, vaan minun tulee olla pahaa vastustamatta, ja sentähden sekä siitä syystä, etten saa tehdä mitään pahaa, minun ei pidä mennä sotaan viattomia veljiä tappamaan, vaan rakastaa muukalaisia niinkuin omaisiani. Ja kolmanneksi minun tulee leiviskäni mukaan julistaa veljilleni käsittämäni totuus. ”Jeesus on täten antanut meille aivan ihanteellisen elämän avaimen, elämän, joka on rakkautta ja totuutta, valoa ja lämpöä syntymästä kuolemaan asti. Isä on rakkaus, itsensä kieltävä rakkaus minussa on Isä. Ja Isä on ääretön, Hänen rakkautensa on pohjaton, sentähden ei minun kehitykseni koskaan saata päättyä, vaan jatkuu iankaikkisesti täydellisyydestä täydellisyyteen.”

(julkaistu Pekka Ervastian kirjassa Teosofisia muistelmia)

PEKKA ERVAST OMASTA NS. JORDANIN KASTEESTA

Pekka Ervast: Teosofisia muistelmia

Kaksi yötä ja kaksi päivää ensin valvoin ja muutamia viikkoja kuljin sitten yhtämittäisessä kamppailussa jumalani kanssa. Ensin rukoilin lakkaamatta — vaikken tiennyt ketä rukoilin —: ”anna minun kuolla, anna minun haihtua olemattomiin, elämäni ei ole mistään arvosta, maailmassa en mitään tee.” Sitten koko sieluntilani kärjistyi ja kohdistui tämän tapaiseen ihmettelyyn: ”mutta olemmeko me ihmiset siis näin hylättyjä, näin yksinäisiä, näin heikkoja olentoja? Tänne me synnymme, täällä me kärsimme, täältä me kuolemme — eikä ole mitään järkeä, ei tarkotusta, ei jumalaa!”

Kooten viimeiset voimani minä vihdoin ajattelin: ”nyt minun täytyy tietää totuus. Jos jumala on, täytyy hänen nyt ilmottaa itsensä minulle. Jos ei, riistän itseltäni hengen.” Olin niin vakava ja niin synkkä, että omaiseni pelkäsivät minun tulevan hulluksi. Mutta silloin tapahtui jotakin, joka synnytti minut uudeksi ihmiseksi.

Lokakuun 13 p:nä 1896 keskellä päivää oli aivankuin sieluntuskani olisivat kärjistyneet huippuunsa. Ne nousivat niin ylimmilleen, että minä hengessäni huutamalla huusin apua elämältä, kun en jaksanut enkä kestänyt kauempaa. Heittäysin selälleni sohvalle. Silloin äkkiä peittyi sumuun

kaikki ympärilläni. Oli aivan kuin synkkä pilvi silmiäni edessä, ja tuntui kuin tuskani olisi siirtynyt itsestäni tuohon pilveen. Ohimennen ajattelin siinä: tuollainenko siis on elämä. Samassa pilvi repeytyi, ikäänkuin salama olisi siihen iskenyt, ja auringon säteet paistoivat kasvoihini lämmittävästi ja kirkaasti, mutta ei häikäisevästi. Vähitellen tuo ihana valo ympäröi minut joka puolelta, niin että olin kuin valomeressä, ja vihdoin se tunki sisään, täytti ja valaisi minut kokonaan, niin että minä itse ja koko olemukseni oli kuin paljasta valoa. Ja samalla auringon takaa ja joka puolelta avaruudessa kuului ääni, joka sanoi: ”ole hyvässä turvassa, minun poikani, sillä minä rakastan sinua.” Ja sitten tämä valo haihtui ja laskeusi alas ja meni selkäni sisään ja tuli sieltä ulos niinkuin liekki.

Elävänä, liekehtivänä vaahteran lehden muotoisena se nousi ylös korkealle yli pään ja ympäröi minua valollaan. Ja minä nousin sohvalta hämmästyneenä ja katselin ympärilleni, sillä katso, minä olin toinen ihminen.

Vanha elämä oli aivan kuin pyyhkäisty pois. Ja minä panin käteni ristiin rinnalle ja sanoin hiljaan ja harvaan: ”ihminen on Jumalan poika. Isä Jumala on olemassa ja hän on kaiken elämän takana. Hän rakastaa, hän rakastaa, ja minä olen hänen poikansa, eikä ole mitään hätää, ei koskaan, ei ole koskaan ollut eikä tule koskaan olemaan. Kaikki tuska ja kärsimys on vain syntymistä uuteen elämään. Kun ihminen syntyy tähän maailmaan, silloin on tuskaa ja vaivaa, ja kun ihminen syntyy henkiseen elämään, siihen tietoisuuteen, että hän on Jumalan poika, täytyy senkin tapahtua tuskalla ja vaivalla, suurella ponnistuksella ja äärettömän helvetin läpi käymällä. Mutta sitten kaikki on rauhaa ja sopusointua ja selvyyttä.” Ja siitä hetkestä lähtien ei rauha voinut kadota sielustani.

Tuo merkillinen tila kesti yhtämittaa monta kuukautta ja aiheutti erilaisia ilmiöitä. Muun muassa ymmärsin yhtäkkiä evankeliumeja: niissähän puhuttiin juuri siitä valosta, jossa minä vaelsin. Jeesus sanoi: ”Ylentäkää ihmisen poika itsessänne. Vaeltakaa niinkauankuin teillä valo on.” Ihmisen

poika, s. o. ihmisen korkeampi tajunta, joka näyttäytyy salaiselle silmällemme ihanana valoilmionä, se se on herätettävä. Kun se on herännyt, silloin ihmiselle alkaa iankaikkinen elämä Uuden Testamentin mukaan. Minä mielestäni ymmärsin tämän kaiken ja Jeesus tuli lähemmäksi kuin veli. Sama ”pimeydessä loistava” valoilmiö se myös teki minut, niinkauan kuin se kesti, henkisesti selvänäköiseksi sillä tavalla, että kun siinä valossa katselin ihmistä, näin mikä se häntä esti

”tulemasta valoon”, mikä erityinen heikkous tai vika, puute tai liiallisuus hänen sielussaan. Tietysti en voinut kellekään mitään sanoa. Tietoni oli aivankuin lukon takana, jota toisen itse olisi pitänyt avata.

- - - Kun tarkemmin ajattelee tällaista heräymystä eli uudestasyntymisen tilaa, silloin voi huomata, että jos sillä on etunsa,

on sillä myös rajotuksensa. Se antaa ihmisen nähdä hengen eli Jumalan — korkeimman Itsessään, — kokea voimakkainta, pyhintä ja ylevintä mitä on hänen sisässään ja mikä samalla on koko tämän maailmankaikkeutemme elämän takana. Tämän uudestisyntyminen ihmiselle näyttää, mutta samalla se on kuin korkea ylimaailmallinen tuomari. Sillä Elämä itsessään

on pyhä, en löydä parempaa sanaa, ja kun se ihmisessä tulee eläväksi, hän tuntee pyhän sisässään ja tietää, että elämän pyhyys on maailman tuomari —ja hänen itsensä tuomari. Hän tekee näet merkillisen huomion. Kun hän on osallinen siitä jumalallisesta tajunnasta, joka hänen sisässään on

puhjennut, silloin hänkin on ehdottomasti pyhä, ei ymmärrä ollenkaan itsekkyyttä, ei tiedä mitään synnistä, heikkouksista, taisteluista tai ristiriidoista. Hänessä on kaikki vain voitonriemua ja pyhää täydellisyyttä. Jos hän aina ja yhtämittaa vaeltaisi tässä tajunnassa, siiloin hän itse asiassa olisi jättänyt maailman eikä enää kelpaisi tähän maailmaan, — hänen pitäisi siirtyä pois toisenlaisiin olotiloihin voidakseen mitään kokea. Täällä hän ei olisi muuta kuin tuomari, tuomari, joka näkee että koko se elämä, jota ihmiset elävät tässä maailmassa, on pimeätä, epäpyhää, saastaista, itsestä. Hän olisi vain vieras vaeltaja maanpäällä, joka ei ymmärtäisi ihmisiä heidän personallisessa elämässään, ei olisi kaivanut syvälle ihmissielun sokkeloihin eikä tietäisi mitä kaikkea niissä piilee, vaan olisi ainoastaan jumalan sanansaattaja, taivaallisten valtojen sotatorvi, joka huutaa täällä maallisen elämän korvessa. Jotkut ihmiset ovat jääneet tähän tilaan, ja heistä on silloin tullut

synkkiä tuomareita. Kun he vain ovat syventyneet yhteen puoleen, jumalallisen täydellisyyden näkemiseen, ja aina pelästyen juosseet pakoon sekä omaa itseään että toisia ihmisiä, ovat heidän silmänsä yhä vain kiintyneet esteihin, jotka estävät ihmisiä syntymästä uudestaan hengessä. Ja heidän puheensa on tullut nuhdesaarnaksi, joka muistuttaa ihmisiä huonoudestaan. Kristinuskossa tällaiset heränneet ovat voineet hyväksyä helvetin ja ikuisen kadotuksen opin, koska heidän

mielestään ne ihmiset, jotka eivät ponnista herätäkseen jumaltietoisuuteen ovat aivankuin kadotuksessa nyt jo ja kuolemassa menettävät viimeisenkin mahdollisuuden päästä jumalan armosta osallisiksi. Omasta puolestani olin siinä onnellisessa asemassa, etten

tyytyntyt tuohon yhteen kokemukseen, vaan yhä edelleen ajattelin ja tutkin.

Pekka Ervast: Ruusu-Ristin syntysanat Suomessa

Tuli hetki elämässäni, jota minun täytyy nimittää uudestisyntymiseksi ja jota myöskin voisin sanoa toisella nimellä Jordanin kasteeksi. Se on mystillinen tapahtuma, jota on vaikea kuvata ja jota arkailee ja pelkää kuvata, mutta joka on lyhyesti ja sattuvasti kuvattu evankeliumissa. Sama mikä tapahtui Jeesukselle, kun hän meni Johanneksen luo ja Johannes kastoi hänet Jordanissa, sama saattaa tapahtua ihmiselle tänä päivänä, jos hän kulkee Kristuksen jäljissä. Se tapahtui minulle. Minä tulin kastetuksi. Vaikka en tahdo kertoa yksityiskohtia tästä, mainitsen kuitenkin pari seikkaa.

Toinen oli se, että minä tunsin olevani Jumalan Poika. Tiesin sillä hetkellä, mikä oli ihmisen salaisuus. Ihminen on aivan toinen olento kuin mitä hän on itsestään otaksunut. Ihminen on luullut olevansa ruumiillinen ja sielullinen olento, pieni, inhimillinen persoonallisuus, jonka sisältö on hänen sieluelämässään, — ja ihminen on itseasiassa aivan toinen. Hän on iankaikkinen henki, syntynyt avaruuksien Isän omasta

rakkaudesta, singahtanut maailman järjen tulesta. Ihminen on Jumalan Poika. Äärettömyyden

iankaikkinen ja ehtymätön elämä on hänessä. Hän on se elämä. Hän on osa siitä, voidaan sanoa, mutta voidaan myöskin sanoa, että hän on se. Niin vanhat indialaiset sanoivatkin: *aham Brahmaasmi* (minä olen Brahma) ja *Tattvam asi* (sinä olet Se). Uudestisyntymisessään ihminen tuntee olevansa Jumala, suuri, salainen elämä, ja samalla sen Poika, Jumalan Poika. Niinkuin Jeesus sanoi itsestään: Minä olen Isässä ja Isä on minussa. Tämän ihminen kokee mystillisen uudestisyntymisensä hetkellä, jolloin hänet kastetaan uudeksi olennoksi.

Toinen merkillinen kohta, jota en silloin vielä ymmärtänyt, mutta joka liittyi rinnakkaisilmiönä

uudestisyntymiseen, oli se, että Jeesus Kristus oli mitä salaperäisimmällä tavalla siinä läsnä. Ei läsnä niinkuin se, joka olisi kasteen toimittanut, eikä myöskään läsnä niinkuin Isä, jonka Pojaksi ihminen julistettiin, vaan niinkuin satumainen, läpitukeva persoonallisuus, joka oli mukana Jumalan Pojan tietoisuudessa. Jätän kuvaukseni nyt tämmöiseksi, sillä palaan myöhemmin asiaan, mutta silloin kun tämän kokemuksen kävin läpi, en voinut muuta kuin ihmetellä tätä Kristuksen salaperäistä läsnäoloa.

Tämä mystillinen kokemus ei tapahtunut minkäänlaisessa unessa tai horrostilassa, vaan selvässä päivätajunnassa. Olin täydellisesti oma itseni ennen kokemusta ja samaten sen aikana, mutta kuitenkin muutuin niinä hetkinä kokonaan — tulin ikäänkuin tietoiseksi itsestä, joka ennen oli ollut salassa. Ja kun ihmeellinen tapahtuma oli sivuutettu, alkoi uusi elämä. Pian kasteen jälkeen täyten 21 maallista vuotta ja sain tehtäväkseni panna alulle teosofisen liikkeen Suomessa.

Valmistusajallani olin kuvitellut yhtä ja toista. Olin kuvitellut, kuinka ihanaa olisi kirjoittaa teosofinen kirja tai puhua teosofian puolesta, mutta se oli kaikki epämääräistä ja hämärää. Nyt synnyttyäni uudestaan sain käskyn: pane alulle teosofinen liike Suomessa. Siihen kuului ulkonaisesti, etten saanut ottaa vastaan apua toiselta, en millään tavalla. Oli vain tehtävä työtä. Minun täytyi lähteä ulos elämään, poistua lapsuuden kodista ja tulla, niinkuin maailmalla sanottiin, omillani toimeen. Sain elää niin köyhästi ja yksinkertaisesti kuin suinkin olin uneksinut. Teosofinen tehtävä oli ainoa, jota minun oli pidettävä silmällä.

Pekka Ervast: Kristus meissä:

- - - Jordanin kasteeseen. Ja niinkuin edellä puhuessamme Kristuksen syntymästä, niin sanomme nytkin, kun puhumme kasteesta, että jos ihminen on sitä ennen kokenut jossakin entisessä elämässä, se toistuu nyt hieman lyhennyksessä muodossa, ehkä hieman toisella tavalla kuin mitä evankeliumissa kerrotaan. Mutta jos hän ei ole sitä ennen kokenut, se tapahtuu niinkuin evankeliumissa.

Ja kun se ihmiselle täydellisenä tapahtuu, on hän tietenkin siinä elämässä kun hän tämän kokee, siis jo lyhyemmällä tavalla kokenut Kristuksen syntymän, siten kuin edellisessä luvussa koetimme kuvata. — Ja kun hän sen syntymän on kokenut ja nyt siis ensimmäisen kerran kokee kastetta, se tapahtuu hänen Tuumiinsa ulkopuolella. Hän on silloin itse oman ruumiinsa ulkopuolella ja tulee siellä tietoiseksi. Hän liikkuu itsetietoisena toisessa ruumiissa, — sanomme tavallisesti astraaliruumiissa — ja astraalimaailmassa hän sitten saa kokea tämän kasteen. Silloin siinä toistuu koko se tapahtuma, mikä on kerrottu evankeliumissa Jeesuksen kasteesta.

- - - Tämä tapahtuu silloin aivan realistisesti siinä toisessa maailmassa, mutta huomatkamme, ettei ihminen, opetuslapsi, ole silloin lainkaan missään unitilassa, niin että kun hän herää, hän ei voi sanoa nähneensä unta, vaan hän on silloin aivan yhtä itsetietoisena siinä toisessa maailmassa kuin konsanaan tässä näkyvässä maailmassa. Se ei ole hänelle unikokemus, vaan yliluonnollinen, ihmeellinen kokemus toisessa maailmassa. Hän on aivan sama kuin täällä.

PEKKA ERVAST JEESUKSEN JORDAN KASTEESTA

Pekka Ervast: Christosophia

113. Mikä tällöin on kaste?

Salaisessa merkityksessä kastetuksi tulee pyhän hengen inspiroima totuuden etsijä silloin, kun isä tunnustaa hänet pojakseen samoinkuin isä tunnusti Jeesuksen pojakseen Jordanin luona.

114. Johannes kastoi Jeesuksen. Tapahtuuko totuuden etsijälle samoin?

Ei ulkonaisesti. Kaste on salainen tapahtuma, joka tapahtuu näkymättömässä maailmassa ikäänkuin tunnustukseksi isän puolelta siitä, että kristitty on koko sielullaan ja sydämellään etsinyt totuutta ja vilpittömällä hartaudella elänyt Jeesuksen käskyjen ja neuvojen

mukaan. Mutta kasteen jälkeen ihminen on jäsen eli lapsi jumalan valtakunnassa

- - - Jeesuksen kokemus oli vain paljon valtavampi kuin kenenkään toisen, koska hänen edellytyksensä olivat niin paljon suurenmoisemmat. - - - Mestari-asteen saavuttaminen oli hänelle — ihmeellistä kyllä — aivan sivuseikka, josta eivät evankeliumit ole edes maininneet, sillä evankeliumeissa kerrotaan vasta siitä tapahtumasta, jolloin hän Jordanin kasteessa saavutti Kristus-vihkimyksen, eli käyttäöksemme nykyajalla toista, teosofista nimitystä, Boodhisattva-vihkimyksen. Se oli teknillisesti kuudes vihkimys, joka muodostui Jeesuksen elämässä ensimmäiseksi varsinaiseksi vihkimykseksi.

Pekka Ervast: Helsingin esitelmiä 1927-1928

Lopulta kosmillinen Kristus laskeutuu Jeesus Natsarealaisessa kokonaan, valloittaa hänen ruumiinsa, koko hänen järkensä. Tämä ei tapahdu vasta Jeesus Natsarealaisen elämässä, se tapahtui vähitellen monessa, monessa Jeesus Natsarealaisen elämässä, tuon yksilön edellisissä

jälleensyntymisissä. Kuin Jeesus Kristus syntyi Jeesus Natsarealaisena, niin hän kehdestä lähtien oli Kristus, vaikka hän ei tullut itsetietoiseksi Kristuksesta, omasta tehtävästään, ennenkuin Jordanin kasteessa taivaat aukenivat ja hän näki Isän. Tuo on symbolisesti kerrottu, mutta se tarkoittaa, että Jeesus Kristus saavutti semmoisen vihkimyksen, että hän tuli aivan tietoiseksi tehtävästään, Logos, kosmillinen Kristus valloitti hänen kokonaan. Sen perästä alkoi hänen varsinainen työnsä.

Pekka Ervast: Jeesus Kristus ihmisenä ja jumalana

Jordanin kasteeseen saakka oli elänyt omassa persoonallisessa tajunnassaan, vaikka se persoonallinen tajunta oli ihmeellisen ylevä ja korkea menneisyytensä nojalla. Hän oli ollut ehkä maailman sielukkain olento, mutta Jordanin kasteessa hänessä syntyi henkinen

minä. - - - Kuitenkaan meidän ei pidä ajatella, että hän Jordanin kasteen jälkeen olisi yksinomaan ja aina ollut Jumala. Meidän täytyy ymmärtää, että hänessä oli Jumala, jumalainen henki, Kristus täysin itsetietoisesti syntynyt, mutta eihän se ollut hävittänyt tieltään hänen omaa sielullista minäänsä, ei hänen persoonallista tajuntaansa poistanut, vaan tämä persoonallinen tajunta oli hänellä vielä jäljellä.

Pekka Ervast: Tähtikoulut

Jordanin kaste - - - Siitä alkaa Jeesuksen kulku viimeisessä vihkimyssarjassa. Oltuaan vanha Saturnus-vihitty, joka oli kaiken viisauden saavuttanut, hän tuli Uranus-vihkimyksessään nuoreksi uudestaan, ikuiseksi, kuolemattomaksi olennoiksi. Hänen tiensä kulki kolmannen vihkimyssarjan uutta latua, ja hän muutti askel askeleelta fyysillistä ruumistaan maagilliseksi, magneettiseksi, sähköiseksi. Hän ei olisi voinut syntyä maailmaan ollenkaan, ellei Maria hänen äitinänsä olisi täytynyt Pyhällä Hengellä.